

ת"פ 34658/04/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 34658-04-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד בר כהן קירמה

ב"כ הנאשם: עו"ד עוזיאל עמרני

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בארבע עבירות תקיפת בת זוג ובעבירה אחת של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, מעשי אלימות שיוחסו לו בחמישה אישומים שבכתב האישום.

ביום 13.4.18 בשעה 17:00 במהלך נסיעה עם ילדיהם, ביקשה אשתו של הנאשם מהנאשם שנהג ברכב, שיעצור בתחנת דלק כדי לקנות מים לילדים בחנות הנוחות. הנאשם לא מילא את בקשתה וחרף בקשותיה החוזרות אמר לה לשתוק והמשיך בנהיגה. בין השניים התפתח ויכוח שבמהלכו קיללה האישה את הנאשם, והוא הטיח שלוש מכות אגרופ בפניה. אחת המכות פגעה במשקפיה וכתוצאה מכך נחבלה האישה באפה וניגר ממנו דם. היא נטלה את הטלפון הנייד על מנת להתקשר למשטרה, והנאשם חטף את המכשיר מידה כדי שלא תעשה כן. היא ניסתה לקחת את המכשיר בחזרה וכתוצאה מכך ייתכן שאף נגעה בהגה הרכב בזמן הנסיעה. בשל כך הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש אשר יוחסה לו באישום הראשון.

כשנה קודם למועד האמור באישום הראשון, בביתם, ביקשה אשת הנאשם ממנו לעזור לה עם הילדים. משלא נענה לבקשתה, משכה מעליו שמיכה שהתכסה בה ואמרה לו כי הוא לא ילך לישון. בתגובה סטר הנאשם על פניה.

כשנתיים קודם למועד האמור באישום הראשון, במהלך נסיעה ברכב שבו נהגה האישה, התעורר בין השניים ויכוח בנוגע לאופן שבו הנאשם דיבר לפקיד הבנק זמן מה קודם לכן. הנאשם הטיח מכה בגופה של האישה וגרם לה בכך לאבד שליטה על הרכב לזמן קצר.

כשנה קודם למועד האמור באישום הראשון, במהלך וויכוח שהתעורר בין הנאשם לאשתו כשהיו בביתם, הנאשם חטף מידה מכשיר טלפון והיא ניסתה לקחת את הטלפון בחזרה מידיו. הנאשם אחז בידה ועיקם אותה.

במהלך שנות נישואיהם של בני הזוג, במועד שאינו ידוע במדויק, בזמן שהאישה הייתה הרה, הם שהו בחדר בבית מלון באילת. האישה הלונה בפני הנאשם על שהתרחש באותו היום והנאשם הטיח מכות חזקות בפניה ובכתפה.

בשל אלה הורשע הנאשם בארבע עבירות של תקיפת בת זוג שיוחסו לו באישומים 2-5.

2. בהסכמת המאשימה ולבקשת הנאשם התבקש שירות המבחן להכין תסקיר. בהודעה מיום 8.4.19 תיאר שירות מבחן ניסיון לקבוע פגישה עם הנאשם, אשר הפגין אמביוולנטיות ביחס לקיום הפגישה ונחיצותה, ולאחר שניאות להגיע לראיון לא התייצב במועדים שנקבעו לו והתבטא בביקורתיות כלפי התנהלות המערכת. הדיון שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש נדחה, וניתנה לנאשם הזדמנות נוספת להתייצב אצל שירות המבחן.

3. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירי שירות מבחן אשר תיארו את קורות חייו ועקבו אחר השתלבותו בהליך טיפולי, שכולל טיפול קבוצתי בשירות המבחן וגם טיפול זוגי.

התסקירים מלמדים כי הנאשם נשוי לנפגעת העבירות ולהם שני ילדים קטינים. טרם מעצרו עבד בחברה כאחראי מחשוב, ולאחר פרק זמן ארוך שבו שהה בתנאים מגבילים, עובד כיום באספקת ציוד תקשורת. הוא התחנך במסגרות לימוד חרדיות, למד בישיבה גבוהה ולא התגייס לצבא. לאורך השנים הנאשם גם הקים שני עסקים עצמאיים ובמקביל למד קורסים שונים בתחום המחשבים והטכנולוגיה.

הנאשם נישא לאשתו, אותה הכיר בשידוך, בגיל 31, לאחר חודשיים של היכרות. מתחילתו של הקשר הזוגי חוו השניים קשיי תקשורת משמעותיים. בתחילת האבחון שירות המבחן התרשם, כי הנאשם הבין שדפוס התגובה שלו לרוב מסלים את הקונפליקט בינו לבין אשתו וכי היא נפגעת מאופן התנהלותו, אך הוא התקשה להכיר בכך שפעל באלימות פיזית כלפיה ועמדו נותרה קורבנית.

בת הזוג תיארה בפני שירות המבחן את קשיי התקשורת שלה עם הנאשם, קשייו לקחת חלק במחויבויות המשפחתיות ואת נטייתו להתנהל מתוך ריכוז בצרכיו. עם זאת הדגישה, כי היא אינה רואה בו אדם אלים, ולדבריה אירועי האלימות הפיזית של הנאשם כלפיה הם חריגים, ולאחריהם הביע התנצלות. בת הזוג מטופלת במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה של "יד שרה", היא אינה חשה סכנה מפני הנאשם ורוצה בשיקום מערכת היחסים.

לנאשם אין הרשעות קודמות, ושירות המבחן, שנפגש עמו כבר בהליך המעצר, התרשם כי הוא מתמודד עם תחושות דחק מתמשכות, בין היתר על רקע בעיה רפואית, כי סיגל דפוסי תקשורת אלימים והוא מאופיין בהתנהגות אימפולסיבית, לא מווסתת ולעיתים תוקפנית בשל תחושות תסכול שאוצר בתוכו. הנאשם קיבל תחילה אחריות חלקית בלבד על מעשיו, התקשה להכיר בכך שמגיב באלימות, התקשה לשקול את השלכות מעשיו והחזיק בעמדה קורבנית. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם מרוכז בעצמו ומתקשה לראות את צרכי הזולת, ויחד עם זאת מתנהל בפסיביות ומתמודד עם מצבי קושי ולחץ באמצעות הימנעות, אלימות מילולית ורגשית בעוד שבת הזוג מאופיינת בהתנהלות נוקשה וקפדנית.

בתחילת הדרך לבני הזוג הייתה מודעות חלקית בלבד לבעייתיות ביחסיהם, והם נטו לטשטש ולהדחיק את הקונפליקט והקשיים במערכת הזוגית, תוך שימוש באידיאליזציה של חייהם על רקע התנאים המגבילים שהוטלו על הנאשם, ההרחקה ביניהם והחשש מההשלכות של ההליך הפלילי ומעורבות גורמי הרווחה בחייהם. עם זאת, שני בני הזוג ביקשו לשקם את היחסים, והגם שתחילה הסתייג הנאשם מטיפול, בסופו של יום הוא הכיר בצורך שלו בטיפול מתוך רצון

לשקם את הקשר.

שירות המבחן, ראה בהליך המשפטי גורם מדרבן לטיפול, אשר עשוי לסייע במניעת הישנות העבירה, והמליץ על שילובו של הנאשם בטיפול, לצד הקלה הדרגתית בתנאים המגבילים, באופן שיתאפשר לנאשם ולאשתו לחדש את הקשר ביניהם.

שני בני הזוג השתלבו במסגרות טיפוליות שונות. הנאשם שולב בטיפול קבוצתי של שירות המבחן לעבריינים שביצעו עבירות אלימות במשפחה, אשתו המשיכה בטיפול ב"יד שרה" ושני בני הזוג פנו יחד לטיפול זוגי. במקביל הוקלו התנאים המגבילים, עד לביטולם כליל והנאשם חזר בהדרגה לבית המשפחה.

בתחילת הדרך התרשמות המטפל הזוגי הייתה מקיומם של פערים תרבותיים בין בני הזוג ומקונפליקטים בעיקר סביב מטלות הבית. עם זאת, בני הזוג הפגינו אקטיביות ואחריות לטיפול, ראו בהתערבות גורמי הטיפול בחייהם כמערכת תמיכה ומענה שעשויה לסייע לפתרון המתיחות ביניהם, הם התמידו בטיפול הזוגי, נרתמו לתהליך, הגיעו באופן עקבי למפגשים, הראו נכונות לטפל בקשיים עמם הם מתמודדים וניכר היה שהם לוקחים יותר אחריות על החלטותיהם. לצד זאת התרשם המטפל, כי כאשר עסקו בסוגיות מורכבות ומלחיצות, הנאשם נטה להגיב בהסתגרות ובהימנעות. האישה תיארה כי היא חווה את הטיפול הזוגי כמקדם את מיומנויות התקשורת בינה לבין הנאשם ומפחית באופן משמעותי את רמת המתיחות. על אף קיומם של פערים מהותיים בציפיותיהם השיח ביניהם השתנה לטובה.

הגעתו של הנאשם לטיפול הקבוצתי בשירות המבחן לא הייתה רציפה והוא מצוי בתחילתו של התהליך ובשלבי הסתגלות. עם זאת, כאשר הגיע למפגשי הקבוצה שיתף פעולה.

שירות המבחן התרשם כי ההליך הפלילי היווה עבור הנאשם חוויה מטלטלת מרתיעה, שהובילה אותו להשתלב בטיפול, וכי הוא מפגין מוטיבציה להמשיך בו. לפיכך, הומלץ לסיים את ההליכים המשפטיים נגדו באופן שיקומי, להעמידו בצו מבחן למשך שנה וחצי ולגזור עליו 250 שעות שירות לתועלת הציבור, לצד מאסר על תנאי.

4. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע לכל אחד מהאישומים מתחם עונש הולם נפרד. ביחס לאישום הראשון ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין שישה לשמונה-עשר חודשי מאסר בפועל, ביחס לאישומים השני והרביעי ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין מאסר על תנאי לשישה חודשי מאסר בפועל, וביחס לאישומים השלישי והחמישי ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין מאסר קצר לשמונה-עשר חודשי מאסר בפועל. המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם עונש של שמונה חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס והדגישה את הפגיעה בערכים המוגנים, את העובדה שהנאשם ביצע חלק מהמעשים לעיני ילדיהם הקטינים של בני הזוג ואת המעשים המתוארים באישום החמישי בשעה שאשתו הייתה הרה, ואת הצורך בהרתעה בעבירות אלימות במשפחה. ב"כ המאשימה ביקשה שלא לחרוג לקולא ממתחמי העונש ההולם בשל העובדה שהנאשם מצוי רק בתחילת התהליך הטיפולי ולפניו עוד כבדת דרך ארוכה. המאשימה תמכה עמדתה בפסיקה.

5. ב"כ הנאשם טען לעונש בכתב ובעל פה, ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולנקוט בגישה שיקומית בעניינו של הנאשם וכן ביקש לבטל את הרשעתו, בנימוק שהותרת ההרשעה על כנה עלולה לגרום לפיטוריו מעבודתו. ב"כ הנאשם טען כי כל אחד ממעשי האלימות כשלעצמו הוא קל-ערך, וכי המעשים בוצעו ללא כל תכנון מוקדם ונבעו כתוצאה מקינטור של בת הזוג. ב"כ הנאשם הדגיש את השתלבותו של הנאשם בהליך טיפולי, את רצונם של בני הזוג

להמשיך בחייהם המשותפים, והדגיש את עמדתם של בת הזוג ושל יתר בני המשפחה, אשר אינם רואים בנאשם אדם אלים. כן ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בתקופה הממושכת שבה היה הנאשם נתון בתנאים מגבילים. ב"כ הנאשם תמך אף הוא עמדתו בפסיקה.

6. אשתו של הנאשם העידה כעדת אופי בפרשת העונש. בעדותה חזרה על טענתה כי הגישה את התלונה בעת סערת רגשות ועל כך שהיא מסתייגת מהחומרה שיוחסה לאירועים, שאינם עולים כדי אלימות מבחינתה. היא קיבלה את התנצלות הנאשם ותיארה את השינוי המשמעותי שהם עוברים בחייהם במסגרת יחסיהם הזוגיים. עוד תיארה כי הנאשם נוטל אחריות על מעשיו, הגם שההתמדה בטיפול איננה פשוטה עבורו. הרעיה ביקשה להתחשב בנתונים אלה ולאפשר להם להמשיך בהליך הטיפול ולשקם את מערכת היחסים הזוגית והמשפחתית.

7. הנאשם עצמו הביע בדבריו חרטה ואמר שמקבל אחריות מלאה על מעשיו, תוך שתיאר את התהליך שעובר בטיפול הזוגי והקבוצתי שבהם הוא משולב. הוא הביע חשש כי אם הרשעתו תיוותר על כנה, אפשרויות העסקתו ייפגעו וכך גם פרנסת משפחתו, וביקש להתחשב בנזק שנגרם לו עד כה כתוצאה מההליכים שמתנהלים נגדו.

סוגיית ביטול ההרשעה

8. כלל הוא, כי משהוכחה אשמתו של אדם בפלילים, יש להרשיעו. עם זאת, ההלכה הפסוקה קובעת כי הימנעות מהרשעה אפשרית, כיוצא מן הכלל, בהצטבר שני תנאים, והם- כאשר סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים וכאשר ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, (פ"ד נב(3) 337)).

9. במקרה דנן, הנאשם הורשע במספר עבירות תקיפה, כלפי בת זוג, אחת מהן גרמה לחבלה של ממש. סוג העבירות, ריבוי המעשים וחומרתם ומידת הפגיעה שלהם בערכים המוגנים, אינם מאפשרים לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

10. מעבר לצורך אוסיף גם, כי הנאשם לא עומד בתנאי השני שנקבע בהלכת כתב הנ"ל. הנאשם הועסק עד כה במקומות פרטיים, והעסקתו במקום העבודה האחרון הסתיימה ללא קשר להליך הפלילי. מעסיקים פרטיים אינם נמנים, ככלל, על הגורמים הרשאים לקבל מידע מן המרשם הפלילי, ומלבד טענות כלליות של ב"כ הנאשם בדבר הנזק שעלולה לגרום ההרשעה, לא הוצג לפני שירות המבחן או לפני כל מסמך או ראיה התומכים בטיעון זה.

11. לבסוף, בניגוד לנטען על ידי ב"כ הנאשם בטיעונו הכתובים, שירות המבחן לא המליץ לבטל את הרשעתו של הנאשם, ואף המליץ לגזור עליו עונש מאסר מותנה כגורם מרתיע הכרחי, עונש שאותו, כידוע, לא ניתן לגזור ללא הרשעה.

12. לפיכך, אין מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם.

מתחם העונש ההולם

13. הגם שהמעשים בוצעו במועדים שונים לאורך פרק זמן רחב, משעה שמדובר בעבירות אלימות בתוך המשפחה, אשר בוצעו כלפי אותו קורבן, על רקע זה של מערכת זוגית רווית קשיים ומתיחויות, יש לראות בהם אירוע אחד, שבגינן יקבע מתחם עונש הולם אחד.

14. הערכים המוגנים באמצעות עבירות האלימות שביצע הנאשם הם שמירה על שלמות הגוף ותחושת הביטחון האישי, הכבוד ושלווה הנפש בכלל, ובפרט בתוך התא המשפחתי, אשר אמור לשמש משענת ומקור לביטחון ולנחמה.

15. אף אחד ממעשי האלימות שביצע הנאשם לא היה מתוכנן, ובכל המקרים הוא נקט באלימות בלהט היוכח עם רעייתו. גם מידת האלימות שהופעלה על ידי הנאשם אינה מהגבוהות.

16. עם זאת, חומרה מיוחדת ישנה באירוע נושא האישום הראשון, שבו מעשיו של הנאשם גרמו לחבלה בפניה של אשתו, בעת שניסתה לפנות לעזרת המשטרה, והם נעשו אף לנגד עיני הילדים של בני הזוג. נקל לתאר כיצד מעשים אלה ערערו את תחושת הביטחון האישי של הילדים, את הפגיעה הנפשית שנגרמה להם כשנאלצו לחזות באביהם מכה את אמם וכיצד הם פגעו בתפיסתם את התא המשפחתי כמקום מוגן ובטוח.

גם באירוע נושא האישום החמישי, שבו בוצעו מעשי האלימות כלפי האישה כשהייתה הרה, יש מידה נוספת של חומרה.

17. לפגיעה הפיזית באשתו של הנאשם נלוותה גם מידה לא מבוטלת של השפלה. ויכוחים בין בני זוג הם אכן עניין הכרוך בכל מערכת יחסים, ואולם לא ניתן להשלים עם ויכוח המסתיים בדרך של מעשה אלימות, שיש בו כדי להקטין את הצד הנפגע ולהשתיקו בדרך שיש בה פגיעה גופנית.

18. כל מעשיו של הנאשם עשויים היו לגרום לחבלות גופניות, ולמרבה המזל, במרבית המקרים לא נגרמה חבלה כאמור, וגם החבלה שנגרמה באירוע נושא האישום הראשון אינה חמורה.

19. מעשי אלימות הנעשים בתוך התא המשפחתי הם מעשים שקל לבצעם וקשה לחשוף אותם, בדרך כלל בשל החשש של בן הזוג הנפגע מההשלכות שתהיינה לחשיפה על כל התא המשפחתי. המקרה דנן הוא דוגמא מובהקת לכך. בשל כך ישנה חשיבות להטלת ענישה שיהיה בה גמול הולם על המעשים, ואף תרתיע אחרים מפני ביצועם.

20. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים של אלימות כלפי בת זוג מלמדת על ענישה מגוונת, הכוללת, לעיתים קרובות, רכיבים מוחשיים של מאסר בפועל או מאסר בעבודות שירות. ראו למשל רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 2.5.16); רע"פ 11/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 20.1.2015); רע"פ

8884/13 פלוגי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 11.6.14); רע"פ 5096/09 ברוך קמחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 18.6.09); רע"פ 10797/05 פלוגי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.3.06); עפ"ג (מרכז) 22007-03-14 זלאן נ' מדינת ישראל (20.5.14).

21. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הוא בין שמונה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לשמונה -עשר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, ובמקרים המתאימים גם פיצוי לנפגעת העבירה.

העונש המתאים לנאשם

22. הנאשם בן 38, נשוי לנפגעת העבירה ולהם שני ילדים. שקלתי לזכותו של הנאשם את עברו הנקי ואת העובדה שטרם הגשת כתב האישום ערך מאמצים לתפקד במישור המשפחתי והתעסוקתי, חרף הבעיה הבריאותית ממנה סובל.

23. אשקול את העובדה שהנאשם היה, לראשונה בחייו, במעצר של ממש במשך יומיים, וכי לאחריהם שהה בתנאים מגבילים שכללו מעצר בית מלא למשך מספר חודשים והרחקה ממשפחתו במשך תקופה ארוכה מאד בת למעלה משנה. תקופה זו היוותה כשלעצמה ענישה לנאשם והיה בה כדי להרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות.

24. מובן כי לא ניתן לזקוף לחובתו של הנאשם את העובדה שעמד על כך שתובאנה ראיות להוכחת אשמתו, ואולם קשייו לקבל אחריות מלאה על מעשיו הם גורם מגביר סיכון שיש ליתן לו משקל בהיבט ההרתעתי. עם זאת, לא ניתן להתעלם מן העובדה כי לאחר הרשעתו חל מפנה בהתייחסותו למעשים, הוא הצליח להבין, במידה מסוימת, את הפגיעה שפגע באשתו ונרתם להליך הטיפולי שבו היא כבר החלה עוד קודם לכן.

25. הגם שלפני הנאשם עומדת עוד כבדת דרך טיפולית ארוכה, וחרף החשש העולה מתוך כישלון ניסיון טיפולי בעבר, גורמי הטיפול מתרשמים כעת ממידת שיתוף הפעולה של הנאשם ומרצונו לרכוש כלים להתמודדות מיטיבה במסגרת הזוגית והמשפחתית. הירתמותו של הנאשם לטיפול עד כה, לצד ההשפעה המרתיעה שהייתה להליך הפלילי עליו, מקימים תקווה כי הטיפול יעלה יפה ויסייע לנאשם לבנות יחד עם אשתו מסגרת זוגית ומשפחתית מתפקדת, שבה יצליח גם הוא לראות את צרכיה ורגשותיה של אשתו, ולפתור יחד עמה את הקונפליקטים המלווים כל מערכת זוגית, בדרך נורמטיבית וללא אלימות.

26. לפיכך ישנה הצדקה לנהוג עם הנאשם בדרך שיקומית, ולחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

27. אשר למידת החריגה, ובהתלבטות בין רכיב עונשי מרכזי של מאסר בעבודות שירות לשירות לתועלת הציבור, שקלתי את מידת הפגיעה שנגרמה לנאשם עצמו ולפרנסת המשפחה כולה עקב שהותו הארוכה של הנאשם בתנאים מגבילים, ולפגיעה הנוספת בפרנסת המשפחה כולה שעשויה להיגרם עקב גזירת עונש של מאסר בעבודות

שירות. על כן מצאתי לגזור על הנאשם רכיב עונשי מרכזי של שירות לתועלת הציבור, ולצדו מאסר מותנה משמעותי ותקופת מבחן ארוכה, שיביאו לביטוי את העובדה כי הליך השיקום מצוי בראשיתו, כי על הנאשם להוסיף ולערוך מאמצים להתקדם בטיפול, וכן יביאו לביטוי שיקולי הרתעה אישית. מידת חומרתן של העבירות שביצע הנאשם, תקבל ביטוי מסוים בקביעת היקף השירות לתועלת הציבור.

28. לנוכח האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 400 שעות שירות לתועלת הציבור בהתאם לתוכנית שתוגש על ידי שירות המבחן עד ליום 1.7.20. בשל היקף השעות שנגזר, תקופת תוקפו של צו השירות לתועלת הציבור תהיה שנתיים.

ב. שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ד. צו מבחן למשך שמונה- עשר חודשים מהיום.

הסברתי לנאשם את חובתו לשתף פעולה במילוי הצווים ואת האפשרויות העומדות בפני בית המשפט אם לא יעשה כן.

29. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

30. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ח אייר תש"פ, 12 מאי 2020, בנוכחות הצדדים.